

Като чакали Іосифа, тѣи приготовили дарове-тѣ. Кога влѣзълъ Іосифъ, всички-тѣ братѣ паднѣли прѣдъ него на колѣна, и всѣкий държалъ въ рѣцѣ-тѣ дара-тѣ си. Той ги привѣтствовалъ ласкаво и попыталъ: „Здравъ ли е баща ви? Живъ ли е още старецъ-тѣ?“ Тѣи му отговорили: „Прѣстарѣлый ни родителъ, рабъ твой е здравъ“. Кога видѣлъ Виніамина, Іосифъ попыталъ: „Тойзи ли е помалкыя-тѣ ви братъ, за когото ми казувахте?—Богъ да тя благослови чадо,“ казалъ той отроку и побързалъ да ся удали отъ тѣхъ, за да скрие слѣзы-тѣ си. Сърдце-то му горяло отъ любовь камъ помалкыя си братъ. Слѣзы, като градъ, текли изъ очи-тѣ му; той минѣлъ во вѣтрѣ-шныѣ-тѣ стаѣ, затворилъ ся тамъ и плакалъ.

Като си омылъ лице-то, Іосифъ ся върнѣлъ при братѣ-то си и, радящи да ся удържи отъ слѣзы, казалъ: „Подайте яденіе!“ Турилъ братѣ-то си да сѣднѣтъ на трапезѣ-тѣ по старшинство; постарыя найгорѣ, а помладыя найдолѣ. Тѣи ся гледали единъ другый, удивлявали ся и не могли да разберѣтъ, отъ какво му сѣ извѣстны така добрѣ години-тѣ имъ. Самъ Іосифъ, ако и да обѣдвалъ съ нихъ наедно, нъ на особѣ трапезѣ. Въ продълженіе на обѣда, той правилъ поголѣмъ почетъ Веніамину единоутробному си брату, който былъ сынъ на майкѣ му, Рахиль; отъ всяко яденіе и піеніе нему давали пять пѣти повече отъ други-тѣ. Всички ѣли и пили до волю.

ГЛАВА XXIX.

Іосифъ ся открыва на братѣ-то си.

Іосифъ поискалъ да искуси още веднѣжъ братѣ-то си. Той заповѣдалъ на домоуправителя си да напълны съ пшеницѣ врекы-тѣ имъ, да вложи въ нихъ принесены-тѣ за жито пары, а во вретѣще-то Веніаминово, возъ това, да вложи сребре-